Внизу під скелями сріблясta річка,
А над проваллям, на самім краю,
Стоїть висока, рівна, ніби свічка,
У гостроверхій шапочці смерічка
І в плесі розгляда красу свою.

Немов гуцулка горда і смілива —
Вона сп'ялася на скали карниз.
І я боюсь, коли бушує злива,
Що ось прийде хвилина нещаслива,-
Смерічка посковзнеться й рине вниз.

Але корінням грунту кам'яного
Незримо й цупко держиться вона.
У спеку воду дістає із нього,
А в бурю пригинається розлого
До каменя, напнута, як струна.

За те, що дух її не всох, не вимок,
За ті великі сили життьові,
Що виграють зі смертю поєдинок,
Я б посадив її серед ялинок
Побіля Мавзолею у Москві.